

Nee! Niet jij...

Nee! Niet jij...

Kiara Fecunda

Schrijver: Kiara Fecunda

Coverontwerp: -

ISBN: 9789402128581

© Kiara Fecunda

Proloog

David laat Lynn een wijnfles opduiken. Ze heeft geen enkel idee wat er gaat gebeuren. Ze zwemmen terug naar de kust en gaan zitten in het zand. 'Maak de fles maar open,' zegt David benieuwd naar haar reactie. Als Lynn de wijnfles openmaakt ziet ze er een briefje in zitten. Ze schudt de wijnfles heen en weer waardoor het opgerolde briefje uit de wijnfles schiet. Ze rolt het briefje uit en ziet dat er "Ik wil je iets vragen" op staat. Ver in Lynns fantasie begint er een belletje te rinkelen. Zou hij haar ten huwelijk gaan vragen? En ja hoor, haar fantasie komt overeen met de werkelijkheid. David gaat op zijn knieën. 'Lieve schat ofwel 'dushi' zoals ze hier op Curaçao zeggen, toen we pas net iets hadden fantaseerde je er altijd over om ooit gevraagd te worden op Curaçao en hier te trouwen. Ik kan jou niet anders omschrijven dan speciaal en mijn perfecte toekomstige vrouw en de moeder van mijn kinderen. Je bent nu ook in verwachting van ons eerste kindje dat maakt heel de situatie nog specialer. Dus hierbij de vraag; wil je mijn toekomstige vrouw worden, ofwel wil je met me trouwen?' Lynn begint te gillen. 'Natuurlijk wil ik met je trouwen!' Ze omhelst David en geeft hem een zoen. Ze rollen over het mooie witte zandstrand met helderblauw water. Het is laat op de avond tegen een uur of elf aan. De zonsondergang is om van te genieten. Het is een perfecte dag. David heeft 'zijn' Lynn ten huwelijk gevraagd bij volgens David het

mooiste strand van Curaçao. Dit is precies hoe het hoort te zijn. Ze strelen elkaar zachtjes en heel lieflijk totdat Lynn begint te schreeuwen van de pijn. Ze trekt langzaam weg. David tilt haar op en brengt haar naar de strandbar. Eenmaal daar wordt er een ambulance gebeld. Ze zijn er gelukkig al snel en nemen haar en David mee naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis. Dit ziekenhuis ligt 45 minuten gelegen van het strand. David raakt enorm gestrest zeker als hij ziet dat er een rood lijntje van haar voet tot haar bovenbeen doortrekt. Ook is Lynn elf weken in verwachting van hun eerste kindje. Na aankomst gaat alles erg snel. Lynn wordt goed en snel opgevangen. David is naar hun accommodatie gereden voor de paspoorten en fijn zittende kleren voor Lynn.

David hoort aan het begin van de gang een paar kreten. Hij begint zo hard als hij kan te rennen. Als hij de ziekenhuiskamer van Lynn binnen komt is de miskraam bezig. Hij pakt haar hand stevig vast en spreekt haar de moed in. Zodra hun overleden kindje is geboren stort hun wereld in. Eigenlijk is daar geen tijd voor want Lynn wordt verder onderzocht. Ze brengen de rest van hun vakantie door in het ziekenhuis. Ze zijn hun eerste kindje kwijtgeraakt en Lynn heeft een bloedvergiftiging opgelopen. Als ze vijftien minuten later waren geweest was de kans groot dat Lynn het niet had overleefd. De ingreep om de vergiftiging tegen te gaan en de revalidatie kost om en nabij 21.000 euro. Hoe komen ze ooit aan dit geldbedrag?

1

Het is 6 uur 's ochtends, Yasmin klimt uit haar bed en kijkt naar buiten. Er loopt geen enkel persoon op straat, want iedereen ligt nog heerlijk te slapen. Yasmin niet, want vandaag is de dag dat de tweedejaars op kamp gaan. Ze zoekt naar haar lievelingsvest dus doet ze haar krakende kastdeur open. Er liggen genoeg vesten in haar kast maar haar lievelingsvest ligt er niet tussen. Na even twijfelen, trekt ze haar felrode trui aan. Bleh.. in deze trui lijkt mijn buik veel dikker, zegt ze hardop, in de hoop dat iemand haar vertelt dat ze super slank lijkt in haar prachtige vest. Het heeft geen zin want er is niemand die haar dit zegt. Het is muisstil in huis, iedereen ligt nog te slapen. Ze heeft inmiddels een fijn zittende broek aangetrokken. Daarna loopt ze zachtjes de trap af terwijl ze haar borstel door haar haren heen haalt. Tot haar verbazing liggen haar lievelingsbroodjes niet meer in het keukenkastje. Teleurgesteld doet ze het keukenkastje dicht en grijpt naar het pak crackers dat op het aanrecht staat.

Later komen haar vader en moeder naar beneden. Haar moeder is zoals altijd bezorgd en geeft haar nog een hele toespraak met dingen waar ze op moet letten. Helaas is haar vader ook in een dergelijke bui en vertelt hij haar wat ze allemaal 'niet' mag doen. Haar koffer zit stampvol waardoor ze haar dekens in

een containerzak moet proppen. ‘Pap!’ roept ze zo hard ze kan. ‘Ja! Kun je de auto alsjeblieft open maken. Pak mijn sleutel maar. Yasmin wordt gek. ‘Waar is die stomme sleutel nou weer! Het zit ook echt niet mee. Altijd als ik netjes op tijd ben moet ik toch nog haasten door de gekste en kleinste dingen.’ Haar vader rent de trap af met de sleutel in zijn handen. Ze lopen richting de parkeerplaats. Haar vader helpt haar met het inladen van haar spullen. Na het sluiten van de achterbak wordt haar vader gebeld. Hij loopt stressend richting hun huis. Gek genoeg vangt Yasmin een blik van een vreemde man die onderzoekend naar Yasmin zit te kijken. Hij probeert een aantal dingen duidelijk te maken door druk te bewegen met zijn handen. Ze begrijpt niet wat hij bedoelt. Wat wil hij me duidelijk maken of vertellen? Inmiddels is haar vader binnen. Iets in haar zegt dat dit niet klopt. De man is volledig in het zwart gekleed. Hij gaat steeds bozer kijken. Hij staat op, haalt een mes uit zijn jas en stormt op haar af. Yasmin begint te gillen en rennen. Net als ze bij de voordeur aan komt klapt de deur dicht. Wat moet ik doen? Gaat er door haar hoofd heen. In een handomdraai heeft hij haar. Ze voelt zijn warme adem op haar schouders terechtkomen. Langzaam voelt ze een stuk ijzer langs haar nek naar haar keel gaan. De koude rillingen en het kippenviel verspreiden zich over haar hele lichaam. Ze begint steeds harder te trillen en voelt dat ze slap wordt. ‘Help!’ roept ze zo hard ze kan. De man slaat haar

recht in haar gezicht. Hij rent richting het bankje en gaat rustig zitten en doet alsof er niets aan de hand is. Haar vader doet de deur open en kijkt haar bezorgd aan. 'Gaat het? Wat is er gebeurd? Er is een man..' begint Yasmin zachtjes. Ze wil verder praten maar het gaat niet. Ze voelt haar tong niet meer. Ze hapt naar adem en zakt langzaam in. Haar vader pakt haar op en ondersteunt haar. Hij slaat tegen haar rug in de hoop dat ze bij bewust zijn blijft. 'Uche.. uche..' hoest ze hard. Gelukkig krijgt ze weer wat adem. In haar ooghoeken ziet ze de man lachen. Hij rent haastig naar hun toe. Ze kan nog steeds niet praten en knijpt in haar vaders vel terwijl ze hem beangstigend aan kijkt. Ze wil zichzelf lostrekken als de man naast haar staat. De man heeft opeens een hele lieve stem. 'Hoe gaat het meisje?' vraagt hij aan haar. Ze geeft geen antwoord want ze kan nog steeds niet praten. De man pakt Yasmins schouders beet. Haar vader legt uit dat het wel goed komt, bedankt de man voor zijn begrip en neemt Yasmin mee naar binnen. Ze gaat rustig op de bank zitten en drinkt langzaam aan een groot glas water leeg. Ze krijgt weer gevoel in haar tong. Ook haar stem komt weer op gang en de koude rillingen trekken weg. Ze legt het hele verhaal uit maar haar vader gelooft haar niet. Hij denkt namelijk dat het komt omdat ze slecht heeft geslapen. Vroeger toen ze klein was zag ze geesten die ook op haar afkwamen en haar zogenaamd pijn probeerden te doen hierdoor gelooft haar vader haar dit keer niet. 'Ik begrijp je wel maar.. hoe kan ik me zoiets inbeelden. Dat moet toch

echt zo zijn geweest!’ zegt Yasmin koppig. Het is inmiddels half 8 geweest. ‘Wil je nog wel gaan?’ Yasmin knikt. ‘Natuurlijk wil ik nog gaan. Het waren gewoon geesten, het zal allemaal wel. Ik moet en zal op kamp gaan.’ Ze kijken elkaar lachend aan, lopen naar de parkeerplaats en stappen in de auto. Yasmin heeft ondanks de rare gebeurtenis enorm veel zin in het kamp. De avond hiervoor zat iedereen de hele avond op Facebook berichten te plaatsen over het kamp. Ze heeft nog nooit zo veel reacties gehad op haar Facebook berichtjes. Ook Whatsapp ontplofte door de hoeveelheid berichtjes.

Als ze op school aankomen, zien ze de docenten bij de bus staan. Yasmin laat haar koffers achter bij een van de docenten, geeft haar vader een laatste kus en rent naar de aula. Haar vader roept haar nog na dat ze goed op moet letten. Ze heeft het gehoord maar reageert niet. Op dit moment vindt ze het bekijken van de nieuwe schoenen van haar beste vriendin belangrijker.

2

Iedereen is erg druk en praat alleen maar over het kamp. Maéva komt naar Yasmin toegerend, ze verteld dat Jorrit en Lars heel wat van plan zijn. Ze kan er wel om lachen en kijkt naar het briefje waarop de indeling van de kamers staat die Maéva in haar handen heeft. Ze hebben van te voren al een planning gemaakt wie bij wie op de kamer slapen:

Kamer 1	Kamer 2	Kamer 3
Maéva	Diederik	Malou
Akesha	Filip	Lara
Cloë	Pim	Danitsja
Laura	Ché	Sanne
Yasmin	Robin	Blois
Jade	Jorrit	Britt
Sophie	Lars	Timo

Hun klaslokaal zit op de bovenste verdieping met uitzicht op het fietspad, het schoolplein en de weg.

Ze zien Ché neerslachtig aan komen fietsen zonder tas. Ze wachten af tot hij boven is. Hij roept dat hij niet mee op kamp gaat vanwege omstandigheden. Dan loopt hij weg zonder ook maar iets te zeggen of om te kijken. Yasmin is zo lief om erachter aan te rennen en hem te stoppen. Hij geeft aan dat het hem allemaal te veel wordt, maar wat wordt hem allemaal te veel? Iedereen is even stil en kijkt elkaar raar aan. Ché gaat samen met Yasmin naar een leeg lokaal in de school. 'Wat wordt je dan allemaal te veel?' vraagt Yasmin voorzichtig. 'Ik weet het gewoon allemaal niet meer. Ik vind het erg vervelend voor je Ché, maar als je niet meer dan dit zegt kan ik er niks mee en de rest ook niet.' Het is even stil. Er staan een stel meiden door het glas van de deur te kijken. Gelukkig ziet Ché dit niet, anders wordt hij woedend. Hij begint te bibberen en te huilen. Hij wil dit niet laten merken dus draait hij zich om en wil weglopen. Yasmin pakt hem beet bij zijn schouders. 'Dit kan zo niet. Ik kan niet met een gerust hart op kamp als er iets is met jou. Lief van je maar... maar wat?' De docent roept dat alle kinderen naar de aula moeten komen. 'Ik moet gaan...' zegt Yasmin zacht. 'Nee, niet gaan. Ik moet wel. Oké, beloof je me dat je terug komt? Ja, dat beloof ik'. Ze loopt langzaam weg, als ze om de hoek is barst Ché in tranen uit. 'Wat moet ik zonder thuis?' snikt hij.